

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **MUDr. R. H.**, zastoupená JUDr. Ing. Petrem Václavíkem, advokátem se sídlem U Nákladového nádraží 1949/2, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti: I) **Mgr. Ing. V. K.**, zastoupený Mgr. Ivou Havlovou, advokátkou se sídlem Mánesova 808/22, Hradec Králové, II) **V. S.**, III) **R. S.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2021, č. j. 43 A 110/2018 – 65,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 7. 2018, č. j. 095354/2018/KUSK, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 6. 11. 2017, č. j. MUNYM-110/51954/2017/Kus, kterým bylo žalobkyni nařízeno odstranění v tomto rozhodnutí blíže specifikované „*rozestavěné stavby nepravidelného půdorysu – do tvaru nepravidelného písmene L*“ na pozemku parc. č. XA v katastrálním území N.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“). Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 13. 4. 2021, č. j. 43 A 110/2018 – 65.

[3] Pro účely řízení o kasační stížnosti jsou relevantní následující části odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný a stavební úřad učinili potřebná skutková zjištění odůvodňující nařízení odstranění stavby. Nejprve bylo zahájeno řízení o odstranění stavby bazénu, respektive jámy, do níž měl být bazén umístěn (řízení bylo vedeno pod sp. zn. 110/39268/2016). Poté, co stavební úřad zjistil, že došlo k realizaci další stavby, následně zahájil další řízení o odstranění „*rozestavěné stavby nepravidelného půdorysu*“ (vedené pod sp. zn. 110/52455/2016). Usnesením ze dne 23. 5. 2017 stavební úřad obě řízení spojil (po spojení věcí bylo řízení vedeno pod sp. zn. 110/25240/2017). Dne 26. 9. 2017 bylo při ohledání na místě zjištěno, že stavba bazénu se nachází uvnitř „*rozestavěné stavby nepravidelného půdorysu*“ a fakticky je její součástí, což vyplývá i z fotodokumentace, jež je součástí správního spisu. Stavební úřad tedy posuzoval žalobkyní realizované stavby jako jeden celek. Došel přitom k závěru, že jsou splněny podmínky pro nařízení odstranění této stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „*stavební zákon*“), neboť žalobkyně prováděla stavbu bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující.

[4] Krajský soud sice stavebnímu úřadu vytkl, že nepoukázal na konkrétní ustanovení stavebního zákona, s jehož zněním porovnával parametry dotčené stavby – tedy na § 103 stavebního zákona. Nicméně z podrobného popisu rozměrů realizované stavby jednoznačně vyplývá, že stavba nesplňuje podmínky stanovené § 103 odst. 1 písm. e) bodu 1. stavebního zákona, ani podmínky dle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, ve spojení s § 79 odst. 2 písm. o) téhož zákona, a k její realizaci je tak nezbytné stavební povolení či ohlášení. Nesplnění podmínky umožňující provedení stavby bez stavebního povolení či ohlášení, tedy podmínky maximální zastavěné plochy 25 m², podle krajského soudu vyplývá ze správního spisu i z rozhodnutí stavebního úřadu (zejména str. 5 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně neoprávněně realizovala výše uvedenou stavbu, aniž by došlo k vydání stavebního povolení či ohlášení, a stavební úřad tedy nařídil odstranění stavby v souladu se zákonem.

[5] K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného krajský soud uvedl, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek a mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou být „*zaplněny*“ argumenty obsaženými v rozhodnutí prvního stupně. Nepřezkoumatelnost nezpůsobuje ani značná strohost správních rozhodnutí co se týče posouzení otázky povahy stavby a jejího podřazení pod některý z případů uvedených v § 103 odst. 1 stavebního zákona, neboť nutnost stavebního povolení pro stavbu je v projednávané věci evidentní, a je tak možno akceptovat i velmi stručné odůvodnění.

[6] K provedenímu dokazování krajský soud uvedl, že je-li prováděn důkaz listinou, není nutno trvat na postupu podle § 53 odst. 6 správního řádu, neboť by takový úkon fakticky ztrácel smysl. S listinami, které jsou součástí správního spisu, se účastníci mohou

pokračování

seznámit postupem podle § 38 správního řádu a přečtení takové listiny správním orgánem v rámci provádění dokazování by neznamenal z hlediska listiny samotné žádnou přidanou hodnotu. Krajský soud k tomu poukázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[7] Krajský soud se zabýval rovněž vypořádáním námitky podjatosti vedoucí stavebního úřadu. Žalobkyně uvedla, že námitku podjatosti vznesla v odvolání proti rozhodnutí ze dne 25. 1. 2017, č. j. 110/4534/2017/Kus, a v odvolání proti rozhodnutí ze dne 26. 7. 2017, č. j. 110/36204/2017/Kus. Dále měla být dle žalobkyně námitka podjatosti uplatněna písemně dne 21. 9. 2017 (toto podání bylo k výzvě stavebního úřadu žalobkyní dne 23. 10. 2017 doplněno) a ústně při ohledání na místě dne 26. 9. 2017. Rozhodnuto však bylo podle žalobkyně pouze o námitce podjatosti uplatněné dne 21. 9. 2017. Krajský soud neshledal, že by některá námitka zůstala bez náležité procesní odezvy. K prvním dvěma námitkám podjatosti, které měla žalobkyně uplatnit v odvolání proti rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 25. 1. 2017 a 26. 7. 2017, krajský soud konstatoval, že uvedená rozhodnutí nebyla vydána v nyní posuzované věci, přičemž případné nevypořádání námitky podjatosti v jiném řízení nemůže být předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Při ohledání na místě dne 26. 9. 2017 žalobkyně dle protokolu uvedla, že „byla podána námitka podjatosti, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto“. Dle krajského soudu tak nešlo o podání nové námitky podjatosti, nýbrž o upozornění na již dříve uplatněnou námitku, která byla však uplatněna v jiném řízení. Jedinou relevantní námitkou podjatosti je tak námitka uplatněná dne 21. 9. 2017 (k jejímuž doplnění došlo dne 23. 10. 2017), o které rozhodnula dne 26. 10. 2017 tajemnice městského úřadu jako představená ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu.

[8] Co se týče věcného vypořádání námitky podjatosti, podle krajského soudu nesvědčily okolnosti posuzované věci o existenci zájmu úřední osoby, s ohledem na její poměr k věci, účastníkům či jejich zástupcům, na výsledku řízení (§ 14 správního řádu). Žalobkyně předešlela několik tvrzení týkajících se jednání vedoucí stavebního úřadu, zejména odkazovala na její vyjádření v pořadu Černé ovce, týkající se stavby realizované žalobkyní, jejíž odstranění bylo později nařízeno. Další skutečnosti uváděné v žalobě ve vztahu k tvrzené podjatosti nebyly obsahem námitky podjatosti uplatněné ve správním řízení a nastaly až po vydání prvostupňového rozhodnutí, přesto se jimi krajský soud ve stručnosti zabýval. Žalobkyně podle krajského soudu neuvedla ani nedoložila, jak by jí tvrzené skutečnosti měly svědčit o zájmu vedoucí stavebního úřadu na výsledku řízení. Dále krajský soud uvedl, že námitka podjatosti byla žalobkyní uplatněna opožděně a jejím věcným vypořádáním byl žalobkyni poskytnut vyšší než zákonem požadovaný procesní standard.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Krajský soud dle stěžovatelky nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu. Podle stěžovatelky jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť v nich není odůvodněno, jakým způsobem správní orgány dospěly k závěru, že plocha stavby je více než 100 m². Za nesprávný považuje stěžovatelka dále závěr soudu týkající se provedení dokazování ve správním řízení. Dle tvrzení

stěžovatelky mělo být dokazování provedeno při ústním jednání tak, aby měla možnost se se všemi důkazy seznámit a vyjádřit se k nim.

[11] Stěžovatelka též polemizuje se závěry krajského soudu, dle kterých byla námitka podjatosti uplatněna opožděně. Krajský soud totiž podle stěžovatelky vychází z premisy, že navrhovatelka o vysílání pořadu Černé ovce věděla již při premiéře tohoto pořadu, tedy 4. 5. 2017, aniž by zohlednil, že jej mohla zhlédnout později, například na základě upozornění jiných osob. Dále stěžovatelka objasňuje vztah mezi podjatostí vedoucí stavebního úřadu a neprodloužením nájemní smlouvy, na základě které byla stěžovatelce pronajímána nemovitost ve vlastnictví města Nymburk. V další kasační námitce stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu nemají oporu ve správním spise, jelikož součástí tohoto spisu není nic, z čeho by bylo možné dovozovat, že plocha realizované stavby je 100 m² a plocha bazénu sama o sobě 25 m².

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Žalovaný i stavební úřad posuzovali stavbu objektivně a byl jimi dostatečně zjištěn skutečný stav věci. Nadto je i z pohledu do katastrálního operátu, stejně jako z webového portálu www.mapy.cz a z vyjádření osoby zúčastněné na řízení I), zřejmé, že se jedná o stavbu jednolitou, a nikoli o dvě různé stavby. Žalovaný tak kasační stížnost nepovažuje za důvodnou.

[13] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že krajský soud se s veškerou argumentací vypořádal dostatečným způsobem, jeho rozsudek je věcně správný, a navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné poukázat na to, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek a se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti namísto uplatnění právní

pokračování

argumentace a relevantní věcné polemiky se závěry krajského soudu převážně jen opakuje obecné výtky týkající se správního řízení.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky, dle níž krajský soud nesprávně posoudil nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu.

[18] Stěžovatelce lze přisvědčit pouze v tom, že rozhodnutí žalovaného je poměrně strohé. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nesrozumitelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 – 23).

[19] S přihlédnutím k uvedenému Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného, ani rozhodnutí stavebního úřadu, nepřezkoumatelným neshledal. Jak správně uvedl krajský soud, rozhodnutí žalovaného je nutné vnímat ve vzájemné souvislosti s rozhodnutím stavebního úřadu, neboť tvoří jeden celek a mezery v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které by jinak mohly způsobovat jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené v rozhodnutí stavebního úřadu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 276/2017 – 28).

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje rovněž s hodnocením krajského soudu, dle kterého je nemožnost realizace předmětné stavby bez stavebního povolení či ohlášení (což bylo nosným důvodem pro nařízení odstranění této stavby) zjevná i ze strohé odůvodnění správních rozhodnutí, zejména pak z detailního popisu stavby uvedeného v rozhodnutí prvostupňovém, na něž odkazuje rozhodnutí žalovaného. Stavební úřad specifikoval parametry stavby a uvedl, že stavba má půdorys do tvaru nepravidelného písmene „L“, „její jižní a jihovýchodní stěna je umístěna ve vzdálenosti 2 m od hranice pozemku parc. č. XB v katastrálním území N., tvar kopíruje tuto hranici – blíže k pozemku parc. č. XC v délce 10,8 m k lomovému bodu a od tohoto lomového bodu v délce 14,3 m. Na ni navazuje téměř kolmá zeď v délce 1,8 m, další strana má délku 7,8 m a na ni navazuje kolmá stěna v délce 3,5 m (měřeny vnitřní rozměry dálkoměrem). Na ni navazuje stěna rovnoběžná s jižní stranou rodinného domu č. p. A v délce 13,8 m tvořená 5 sloupy z cihel a ukončena v délce 1 m zdívelem z pórobetonu navazujícím na poslední zděný sloup. Poslední stěna je vedena rovnoběžně s pozemkem parc. č. XC, ve vzdálenosti 2 m od tohoto pozemku. Stěny jsou vyzděny do výšky 3 m z pórobetonu (12 řad tvárnic). Ve stěně dlouhé 7,8 m jsou tři otvory – jeden pro vstup a druhé dva pro okna. Ve stěně dlouhé 3,5 m je otvor pro okno. Na stavbě je provedena valbová střecha do výšky hřebene 5 m od upraveného terénu“. Žalovaný s odkazem na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu shrnul předchozí řízení a konstatoval, že stavební úřad dodržel zákonný postup. Jelikož stěžovatelka v odvolání samotnou zjištěnou celkovou výměru zastavěné plochy nezpochybnila, je pochopitelné, že žalovaný se k ní více nevyjadřoval. Nadto, odvolací námitky stěžovatelky nebyly formulovány dostatečně jasně, jednalo se spíše jen o obecné výhrady k průběhu správního řízení.

[21] S ohledem na výše uvedené lze akceptovat stručné odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že toto rozhodnutí není

nepřezkoumatelné a krajský soud tuto otázku posoudil správně, pokud dospěl k témuž závěru.

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že závěry žalovaného nemají oporu ve spisu a krajský soud tuto vadu řízení ve svém rozhodnutí nezohlednil [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Dle stěžovatelky nemá ve správním spise oporu konkrétně závěr o tom, že předmětná stavba má plochu 100 m². Stěžovatelce „*není zřejmé, že pokud se jednalo o stavbu nepravidelného půdorysu, jak mohl stavební úřad dospět k závěru, že se jednalo o stavbu s plochou přesahující 100 m²? Přece stavba o rozměrech 10 krát 14 metrů, což jsou největší rozměry uváděné v protokole stavebním úřadem, stále může, v případě nepravidelnosti např. ve tvaru písmene „L“, být stavbou do 25 m²“*. Ze správního spisu dle stěžovatelky nevyplývá ani skutečnost, že plocha samotného bazénu činí 25 m².

[23] Skutečnost, že plocha předmětné stavby je údajně 100 m², zmínila sama stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad tuto skutečnost ve svém rozhodnutí neuváděl a nepovažoval ji ani za rozhodující pro nařízení odstranění stavby. Krajský soud údaj o celkové zastavěné ploše zmínil v odstavci 54 napadeného rozsudku. Uvedl, že přibližná výměra plochy stavby činila více než 100 m², čímž pouze poukazoval na to, že přestože v přezkoumávaných správních rozhodnutích není uvedena **konkrétní** výměra zastavěné plochy, je z parametrů stavby, specifikovaných v rozhodnutí stavebního úřadu, zjevné, že stavba naprosto zásadním způsobem přesahuje výměru 25 m², a k její realizaci tak bez pochyb bylo třeba stavebního povolení či ohlášení. Touto úvahou krajský soud dospěl k závěru, že výtky stěžovatelky o nedostatečném prokázání překročení maximální výměry 25 m² je zjevně nedůvodná. Nejvyšší správní soud v jeho postupu a v úvahách zde rekapitulovaných neshledává pochybení. Ve výpočtu zastavěné plochy byl krajským soudem i stavebním úřadem zohledněn půdorys stavby ve tvaru nepravidelného písmene „L“ a úvahy stěžovatelky, dle kterých díky tomuto půdorysu nepřesahuje stavba plochu 25 m², jsou tudíž liché.

[24] Co se týče otázky výměry bazénu, úvaha nad touto otázkou je bezpředmětná, neboť bazén (resp. jáma pro osazení bazénu) je umístěn uvnitř později realizované stavby a pro rozhodnutí o nařízení odstranění stavby tak nebyla jeho výměra sama o sobě relevantní. Obdobně (a správně) se s námitkou stěžovatelky vypořádal krajský soud v odstavci 52 odůvodnění napadeného rozsudku.

[25] V další kasační námitce stěžovatelka tvrdí, že dokazování ve správním řízení bylo provedeno v rozporu se správním řádem a krajský soud tuto otázku nesprávně posoudil [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Podle stěžovatelky mělo být ve správním řízení nařízeno ústní jednání a při něm měly být provedeny důkazy listinami tak, aby se s nimi stěžovatelka mohla seznámit a vyjádřit se k nim. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, jenž uvedl, že u listin, které jsou po celou dobu správního řízení i poté součástí správního spisu, není nezbytné postupovat podle § 53 odst. 6 správního řádu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40, konstatoval, že „[s]myslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina,

pokračování

nadto listina předložená stěžovatelkou, není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání. (...) Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaný musel informovat stěžovatelku o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst jí předložené listiny, a tak jimi provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlášení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“

[26] V projednávané věci je nesporné, že stěžovatelka měla možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, této možnosti však nevyužila (viz sdělení stavebního úřadu ze dne 12. 10. 2017, č. j. MUNYM-110/49568/2017/Kus, a vyjádření stěžovatelky ze dne 4. 10. 2017). Procesní práva stěžovatelky tedy nebyla v předmětném správním řízení dotčena. Ani tuto kasační námitku tak Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou.

[27] Posouzení věci krajským soudem dále stěžovatelka zpochybňuje v souvislosti s vypořádáním námitky podjatosti, konkrétně nesouhlasí s jeho dílčím závěrem o jejím opožděném uplatnění. Stěžovatelka se dle svého tvrzení mohla o vysílání pořadu Černé ovce dozvědět později než při premiérovém vysílání tohoto pořadu, které se uskutečnilo dne 4. 5. 2017. Nicméně stěžovatelka v kasační stížnosti pouze uvádí, že teoreticky existuje možnost o pozdějším zhlédnutí pořadu, aniž by však toto konstatování podpořila relevantním tvrzením o tom, že tomu tak skutečně bylo. Nic tak nenasvědčuje tomu, že by se stěžovatelka o možné podjatosti vedoucí stavebního úřadu dozvěděla později než 4. 5. 2017, a Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěry krajského soudu k této otázce.

[28] Vzhledem k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné dále se zabývat tvrzením stěžovatelky, kterým napadá věcné posouzení námitky podjatosti.

[29] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[30] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[31] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a tyto osoby neuvedly žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Proto jim (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 14. října 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu